

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce plk. Mgr. R. V. proti žalovanému policejnímu prezidentovi, se sídlem Policejní prezidium, Strojnická 27, 170 89 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. srpna 2010, č. j. PPR-13268-8/ČJ-2010-99KP,

takto:

I. Rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 10. srpna 2010, č. j. PPR-13268-8/ČJ-2010-99KP, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 14 812 Kč.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 17. května 2010 shledal služební funkcionář (náměstek ředitele Krajského ředitelství Policie Jihočeského kraje pro vnější službu ve věcech kázeňských) žalobce vinným ze spáchání kázeňského přestupku. Žalobce podle něj porušil základní povinnost příslušníka dodržovat služební kázeň [§ 45 odst. 1 písm. a) a § 46 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů] a základní povinnost vedoucího příslušníka zabezpečovat, aby příslušníci byli pro výkon služby náležitě vyškoleni a vycvičení [§ 45 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb.]. Tohoto jednání se žalobce dopustil z nedbalosti tím, že v období od 1. září 2009 do 11. února 2010 porušil povinnosti vyplývající z čl. 11 odst. 3 písm. a) přílohy č. 1 organizačního řádu, vydaného rozkazem ředitele Krajského ředitelství Policie Jihočeského kraje č. 238/2009 ze dne 5. srpna 2009 (*řídí, organizuje a kontroluje práci podřízených policistů a zaměstnanců v souladu s úkoly krajského ředitelství*) a z čl. 32 odst. 2 písm. a), b), c) závazného pokynu policejního prezidenta č. 222/2008, kterým se stanoví pravidla vnitřní normotvorby (*vedoucí pracovníci adresátů na nižších stupních organizační struktury odpovídají za avizaci interního aktu řízení nebo oznámení prostřednictvím elektronické pošty vedoucím pracovníkům na nižším stupni organizační struktury, přidělení interního aktu řízení nebo oznámení k seznámení přímo*

podřízeným pracovníkům, a za kontrolu seznamování se podřízených s přidělenými předpisy). Za to byl žalobci uložen kázeňský trest snížení základního tarifu o 20 % na dobu tří měsíců.

Služební funkcionář dále ve výroku konkretizoval žalobcovo jednání (tyto pasáže později odvolací orgán z výroku vypustil s tím, že patří do odůvodnění). Žalobce jako vedoucí operačního odboru Krajského ředitelství Policie Jihočeského kraje řádně neprováděl kontrolní činnost podřízených policistů tak, aby byly odstraněny nedostatky v jejich činnosti: nekontroloval, zda vyžadují maximální informace od oznamovatele a předávají tyto informace ihned hlídkám, které na místo vyjíždějí, zda nepřepojují hovory na příslušná oddělení a zda zapisují informace do systému IS Maják 158, jak to bylo stanoveno na blíže označených poradách. Dále žalobce nezajistil ani nekontroloval, zda jsou jeho podřízení seznámeni se závazným pokynem policejního prezidenta č. 203/2008 ze dne 31. prosince 2008, kterým se stanoví postup při poskytování krátkodobé ochrany útvary Policie ČR. Tato pochybení se podílela na selhání policistů integrovaného operačního střediska při územním odboru v Českých Budějovicích v souvislosti s oznámením P. M. na linku 158 ze dne 10. února 2010. Policisté nevyžádali od oznamovatele dostatek informací, přepojili hovor policistovi dozorčí služby OOP České Budějovice, nevyužili institut krátkodobé ochrany, neprovedli opatření k ochraně bezpečnosti oznamovatele, neprovedli lustraci J. H. v policejních evidencích, nepřivolali výjezd SKPV, neorganizovali pátrání po podezřelém a celkově podcenili nebezpečí a závažnost situace: ta vyvrcholila následujícího dne, kdy J. H. zavraždil P. M. a jeho manželku.

Žalovaný na základě žalobcova odvolání změnil výrok rozhodnutí vydaného v prvním stupni, v podstatě věci se však ztotožnil se služebním funkcionářem na prvním stupni. Neakceptoval odvolací námitku, podle níž nebylo věcí žalobce kontrolovat, zda jsou všichni jeho podřízení seznámeni se všemi interními akty řízení do blíže neurčené minulosti (žalobce nastoupil do funkce 1. září 2009; závazný pokyn policejního prezidenta č. 203/2008, o nějž tu jde, byl vydán 31. prosince 2008). K tomu, aby zkontroloval seznámení všech podřízených se závazným pokynem č. 203/2008, by žalobci stačilo několik kliknutí myši v elektronickém systému eSIAR, ke kterému měl nepřetržitý přístup. Žalovaný nesouhlasil s tím, že žalobce kontroloval své podřízené průběžně prostřednictvím ústních pohovorů. Žalobci není kladeno za vinu, že o kontrolách nevedl písemnou dokumentaci, nýbrž že neprováděl kontroly řádně, tj. tak, aby byly včas zjištěny a odstraněny nedostatky v činnosti podřízených. Jestliže žalobce prováděl kontroly, při nichž nezjistil, že podřízení nejsou seznámeni se služebními předpisy nezbytnými pro výkon jejich činnosti a nejsou v nich vyškoleni a vycvičeni, je na místě závěr, že neprováděl kontrolní činnost řádně. Nestačí pohovořit s podřízenými a přitom nekontrolovat, jak podřízení v praxi provádějí postupy stanovené služebními předpisy. Neobstojí ani námitka, podle níž žalobce nevěděl, co mu bylo od počátku řízení kladeno za vinu, protože při ústním jednání o kázeňském přestupku se žalobce seznámil se spisem.

V žalobě proti rozhodnutí o odvolání žalobce namítl, že služební funkcionáři nedodrželi dvouměsíční subjektivní lhůtu podle § 186 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb.: v této lhůtě totiž musí být kázeňský trest uložen pravomocně, přitom služební funkcionář v prvním stupni se o žalobcově jednání dozvěděl 19. března 2010 a rozhodnutí o odvolání bylo vydáno až 10. srpna 2010. Z důvodu formální vady v napadeném rozhodnutí byly žalobci fakticky uloženy dva kázeňské tresty za jedno jednání. Odvolací orgán totiž uvedl, že mění jen výrok o vině (ovšem ve skutečnosti v měnící části výroku i uložil žalobci kázeňský trest); navazující potvrzující část výroku tak dopadá i na původní výrok o trestu. Žalovaný tedy v podstatě potvrdil výrok o kázeňském trestu, ale zároveň další trest ve svém rozhodnutí duplicitně uložil; žalobci tak byly uloženy dva kázeňské tresty snížení základního tarifu o 25 % na tři měsíce, což je nepřipustné. Žalobce nebyl od počátku řízení seznámen s tím, co je mu kladeno za vinu. Konkrétní pochybení seznal až z rozhodnutí v prvním stupni; do té doby mu bylo jen

sděleno, že neplnil své povinnosti vyplývající mu z popisu služebního místa, zejména že jako vedoucí policista nevyvíjel patřičnou řídicí, organizační a kontrolní činnost. Žalobce tak sice mohl nahlížet do spisu, ale konkrétní porušení povinností v něm nalézt nemohl (to až v rozhodnutí).

Žalobce nesouhlasí s rozhodnutím ani po věcné stránce. Nebylo mu prokázáno, že nedostatečně řídil a kontroloval své podřízené (tím, že nekontroloval plnění jejich povinností v systému IS Maják 158), neboť nebyla vyvrácena jeho obhajoba spočívající ve tvrzení, že své podřízené kontroloval prostřednictvím ústních pohovorů. Žalovaný uvádí, že i kdyby tyto pohovory probíhaly, nešlo by o řádnou kontrolu, protože jinak by podřízení nepochybili. Žalobce však není činěn odpovědným za pochybení podřízených, ale za jejich nedostatečnou kontrolu. Stejně tak nelze žalobci klást za vinu, že podřízení nebyli seznámeni se závazným pokynem policejního prezidenta ze dne 31. prosince 2008, neboť sám žalobce byl do své funkce ustanoven až k 1. září 2009. Pripadá mu absurdní, že by měl nést odpovědnost za to, že jeho předchůdce neseznámil své podřízené s tímto interním aktem řízení. Ustanovení § 45 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb. nezakládá povinnost vedoucího příslušníka ověřovat do minulosti, zda se podřízení seznámili s právními předpisy a interními akty řízení, stanoví v tomto směru jen povinnost do budoucna. Žalobce proto navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že dvouměsíční subjektivní lhůta pro rozhodnutí se vztahuje k rozhodnutí prvního stupně (viz rozsudek NSS ze dne 29. dubna 2010, č. j. 4 Ads 166/2009-76). Námitku, podle níž byly uloženy dva kázeňské tresty, považuje za absurdní. V ostatním setrval žalovaný na svých závěrech a navrhl zamítnutí žaloby.

Při jednání konaném dne 26. listopadu 2014 zpochybnil žalobce zásadní argument žalovaného k prvnímu skutku, podle nějž by nedošlo k chybě při přepojování hovorů, kdyby žalobce kontroloval (třeba i ústně) činnost svých podřízených. Ve věci nebyly provedeny žádné konkrétní důkazy o tom, zda žalobce ústně probíral se svými podřízenými jejich povinnosti. Přitom jeho podřízený, který skutečně chyboval, byl za svůj špatný postup odsouzen trestně a i v trestním řízení soud konstatoval, že nešlo o systémovou chybu, ale o lidské selhání, které podle žalobce nelze nikdy vyloučit (k tomu žalobce předložil usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. května 2012 ve věci sp. zn. 4 To 177/2012).

K druhému skutku žalobce uvedl, že až po vydání napadeného rozhodnutí se k němu dostal rozdělovník, kterým byl na jednotlivá oddělení rozeslán závazný pokyn policejního prezidenta č. 203 ze dne 31. prosince 2008; z něj je zřejmé, že na žalobcovo oddělení nebyl tento pokyn vůbec směřován. Žalobce předložil soudu k důkazu tento rozdělovník, ze kterého plyne, že závazný pokyn č. 203 (také označovaný číslem 238/2008) týkající se postupu při poskytování krátkodobé ochrany útvarů Policie ČR nebyl vůbec zasílán na oddělení spadající pod náměstka ředitele pro vnější službu a na integrované operační středisko jako součást tohoto oddělení. Žalobce rovněž předložil e-mailovou zprávu odeslanou dne 12. ledna 2009, kde jsou vyjmenovány složky, kam má rozkaz přijít, a mezi adresáty opět není složka Policie, kde byl žalobce ve vedoucí funkci. Žalobce se sice s rozkazem seznámil dne 6. května 2009, ale ve funkci vedoucího odboru služby pořádkové policie; dne 1. září 2009 nastoupil do funkce vedoucího operačního střediska, kam rozkaz zaslán nebyl. Žalobce původně předpokládal, že jeho podřízené s tímto rozkazem seznámil předchozí vedoucí; až následně zjistil, že ani jeho předchůdce tak nemohl učinit.

K oběma skutkům pak žalobce uvedl, že je třeba rozlišovat seznámení s podklady ve správním spisu, z nichž žalobce nabyl přesvědčení, že mu neprokazují žádnou vinu, od sdělení obvinění pro konkrétní čin, které bylo v jeho případě zcela obecné.

Žalovaný souhlasil s tím, že podle rozdělovníku nebyl závazný pokyn policejního prezidenta č. 203 ze dne 31. prosince 2008 určen pro operační středisko, což neznámá, že tam nebyl přidělen jinou cestou. Je ovšem nesporné, že policistům podřízeným žalobci byl v systému eSIAŘ rozkaz přidělen k seznámení, to ale až po vraždě manželů M.

Žaloba je důvodná.

Rozhodnutí o kázeňském trestu bylo vydáno ve lhůtě stanovené zákonem. Podle § 186 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb. lze uložit kázeňský trest za kázeňský přestupek nejpozději do 2 měsíců ode dne, kdy se služební funkcionář dozvěděl o jednání, které má znaky kázeňského přestupku, a nejpozději do 1 roku ode dne, kdy ke spáchání kázeňského přestupku došlo. Tyto lhůty se však týkají rozhodnutí v prvním stupni (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. dubna 2010, č. j. 4 Ads 166/2009-76); jiný výklad není možný už jen proto, že podle § 190 zákona č. 361/2003 Sb., který upravuje odvolání (s obecnou platností pro všechny typy řízení před služebními funkcionáři, tedy i pro řízení ve věcech kázeňských), se odvolání podává do 15 dnů od doručení napadeného rozhodnutí (odst. 1), předkládá se odvolacímu orgánu rovněž do 15 dnů (odst. 5) a odvolací orgán o něm rozhoduje ve lhůtě 90 dnů (odst. 8). Součet těchto lhůt dává celkem 4 měsíce, tedy dobu, která by při přijetí žalobcova výkladu dvojnásobně přesahovala lhůtu dvou měsíců podle § 186 odst. 9. Subjektivní dvouměsíční lhůta platí pro rozhodování v prvním stupni a v této věci byla dodržena: služební funkcionář se o žalobcově jednání dozvěděl dne 19. března 2010, rozhodnutí pak vydal dne 17. května 2010.

Soud dává za pravdu žalobci v tom, že žalovaný nesprávně formuloval výrok svého rozhodnutí, kterým měl v úmyslu změnit popis skutku a v dalším rozhodnutí potvrdit. Rozhodnutí v prvním stupni bylo strukturováno takto:

► *Uznávám [žalobce] vinným ze spáchání kázeňského přestupku spočívajícího v porušení povinností podle § ... a § ...,*

kterého se dopustil z nedbalosti tím, že

1. (neprováděl kontrolní činnost)

2. (nezajistil řádné seznámení svých podřízených se závazným pokynem),

což mělo za důsledek ...,

tedy svým nedbalostním jednáním porušil povinnost příslušníka ... a vedoucího příslušníka ... ◀

Proto mu ukládám kázeňský trest snížení základního tarifu o 25 % na dobu tří měsíců.

Žalovaný pak změnil rozhodnutí vydané v prvním stupni (podle všeho byl veden snahou zestručnit popis žalobcova jednání ve výroku) tak, že část výroku shora označenou šipkami ► a ◀ ocitoval a nahradil ji tímto vlastním textem:

► *„Uznávám [žalobce] vinným ze spáchání kázeňského přestupku spočívajícího v porušení povinností podle § ... a § ...*

tím, že

(neprováděl kontrolní činnost) a

(nezajistil řádné seznámení svých podřízených se závazným pokynem),

čímž naplnil skutkovou podstatu kázeňského přestupku.

Proto mu ukládám kázeňský trest snížení základního tarifu o 25 % na dobu tři měsíců“ ◀

a dále žalovaný dodal

a v dalším napadené rozhodnutí potvrzuji.

Ačkoli obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí nijak nenasvědčuje tomu, že by žalovaný skutečně chtěl potrestat žalobce dvakrát za totéž, svou úpravou výroku rozhodnutí vydaného v prvním stupni to udělal, neboť sám znovu vyslovil (totožný) výrok o trestu, přitom ovšem nedopatřením potvrdil i výrok o trestu vyslovený v prvním stupni. Správně měl nahradit přezkoumávaný výrok celý, nikoli jen jeho část předcházející dílčímu výroku o trestu.

K tomu soud ještě podotýká, že ve smyslu usnesení rozšířeného senátu NSS publikovaného pod č. 1546/2008 Sb. NSS musí i výrok rozhodnutí o kázeňském trestu obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným. Žalovaný ve výroku přezkoumávaného rozhodnutí popsal jednání, které bylo žalobci kladeno za vinu, poměrně stručně (ve srovnání s orgánem prvního stupně). Zatímco však popis druhého skutku (skutková věta) je dostatečně výstižný („nezajistil řádné seznámení, vyškolení a vycvičení příslušných policistů v jeho působnosti se závazným pokynem policejního prezidenta č. 203 ze dne 31. prosince 2008, kterým se stanoví postup při poskytování krátkodobé ochrany útvary Policie ČR“), popis prvního skutku považuje soud za příliš obecný („neplnil povinnosti vyplývající pro něj z rozkazu ředitele Krajského ředitelství Policie Jihočeského kraje č. 238/2009, kterým se vydává organizační řád, a z ustanovení čl. 32 odst. 2 písm. a), b), c) závazného pokynu policejního prezidenta č. 222/2008, kterým se stanoví pravidla vnitřní normotvorby, neboť v době od 1. září 2009, kdy byl ustanoven na služební místo vedoucího Operačního odboru Krajského ředitelství Policie Jihočeského kraje, do 11. února 2010 neprováděl řádně kontrolní činnost plnění služebních úkolů podřízených policistů ve své působnosti, za jejichž činnost jako vedoucí příslušník odpovídá, tak, aby byly včas zjištěny a odstraněny nedostatky v jejich činnosti“). Požadavkům na zcela konkrétní popis skutku ve výroku rozhodnutí v tomto bodu lépe odpovídá rozhodnutí prvního stupně, které dodává „a to zejména kontrolu plnění úkolů (vyžadovat maximální informace od oznamovatele a předávat tyto informace hned hlídkám, které na místo vyjíždějí, nepřepojovat hovory na příslušná oddělení a zapisovat informace do systému IS MAJAK 158), které byly stanoveny na poradách Odboru služby pořádkové policie Krajského ředitelství Policie Jihočeského kraje ze dne 17. března 2009, náměstka ředitele Krajského ředitelství Policie Jihočeského kraje pro vnější službu ze dne 27. října 2009 a Integrovaného operačního střediska Krajského ředitelství Policie Jihočeského kraje ze dne 18. března 2009, 15. dubna 2009, 24. června 2009 a 26. září 2009“.

Ke zrušení rozhodnutí žalovaného však soud přistoupil především z důvodů věcných, neboť procesní postupy služebních funkcionářů ani jejich skutková zjištění nemohou obstát.

Žalobce důvodně poukázal na to, že nebyl od počátku řízení řádně seznámen s tím, co je mu kladeno za vinu. Ve správním spisu je založeno sdělení o zahájení řízení ve věcech služebního poměru ze dne 22. března 2010; zde se uvádí, že žalobce je podezřelý ze spáchání kázeňského přestupku dle § 50 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., kterého se měl dopustit porušením základní povinnosti příslušníka podle § 45 odst. 1 písm. a) a odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb. tím, že v souvislosti s případem vraždy manželů M. ze dne 11. února 2010 jako vedoucí operačního odboru neplnil povinnosti vyplývající z popisu služebního místa a z rozkazu ředitele Krajského ředitelství Policie Jihočeského kraje č. 238/2009, kterým se vydává organizační řád Krajského ředitelství Policie Jihočeského kraje (Příloha č. 1),

zejména pak žalobce jako vedoucí policista druhé řídicí úrovně nevyvinul patřičnou řídicí, organizační a kontrolní činnost ve smyslu čl. 11 odst. 3 písm. a) tohoto předpisu. Z tohoto popisu ale není zřejmé, jaký konkrétní skutek je žalobci kladen za vinu. K tomu lze odkázat na shora zmíněné požadavky na přesný popis skutku ve výroku rozhodnutí o kázeňském trestu: stejné požadavky musí splňovat i popis skutku ve sdělení, jímž se zahajuje řízení ve věci kázeňského přestupku a jež je obdobou sdělení obvinění v trestním řízení.

Žalobce má pravdu i v tom, že mu nebylo prokázáno zanedbání kontroly podřízených. Žalobce v řízení tvrdil, že své podřízené průběžně kontroloval, a to formou ústních pohovorů; služební funkcionář mu neuvěřil, resp. považoval toto sdělení za neprůkazné, protože o takových kontrolách neexistoval žádný písemný záznam. Zároveň však služební funkcionář nesdělil, z čeho plyne pro vedoucího příslušníka povinnost vést o průběžné kontrole podřízených písemné záznamy (vše nasvědčuje tomu, že taková povinnost dána není), ani k otázce kontroly podřízených ze strany žalobce nevedl žádné dokazování (ačkoli mohl podřízené vyslechnout). Nelze přijmout argument služebního funkcionáře, podle nějž by žalobcovi podřízení nepochybili, kdyby je žalobce řádně kontroloval. Služební funkcionář tak dovodil žalobcovu kárnou odpovědnost ze skutečnosti, že jeho podřízení pochybili; tato logika je ale pomýlená, neboť mezi intenzitou kontroly a výskytem pochybení nemusí být žádná příčinná souvislost. O tom ostatně svědčí i předložený rozsudek v trestní věci, podle nějž bylo jednání žalobcových podřízených osobním profesionálním selháním, které nemohli nadřízení nijak ovlivnit. Má-li tedy žalobce být činěn odpovědným za zanedbání kontrolní pravomoci, která mu jako vedoucímu příslušníkovi náleží, musí mu služební funkcionář toto zanedbání prokázat – nikoli na ně usuzovat z toho, že některý z jeho podřízených pochybil.

Stejně tak nemůže obstát ani závěr, podle nějž žalobce pochybil tím, že neseznámil své podřízené se závazným pokynem policejního prezidenta č. 203 ze dne 31. prosince 2008. Z rozdělovníku, který žalobce předložil soudu při jednání, je zřejmé, že tento interní akt řízení nebyl vůbec adresován integrovanému operačnímu středisku, jehož byl žalobce vedoucím (slovy interní terminologie nebyl přidělen v IS eSIAR). Žalobce sám se sice s tímto aktem seznámil, ovšem nikoli ve funkci vedoucího integrovaného operačního střediska, ale ve své předchozí funkci (toto žalobcovo tvrzení žalovaný nijak nezpochybnil). Povinnost seznámit podřízené s interním aktem řízení by vedoucímu příslušníku vznikla jen tehdy, kdyby tento akt byl příslušné složce vůbec přidělen; o tom ale ve správním spisu není žádný důkaz a z rozdělovníku předloženého při jednání se naopak jeví, že tento akt přidělen nebyl. Žalobce tak nemůže nést odpovědnost za to, že neseznámil podřízené se závazným pokynem policejního prezidenta č. 203 ze dne 31. prosince 2008, není-li jasné, zda mu taková povinnost vůbec vznikla.

Žalobce se svou žalobou tedy úspěš; soud proto napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) pro vady řízení a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm bude žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, a žalovaný je tak povinen zaplatit mu náklady řízení o žalobě, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku (2000 Kč) a z odměny advokáta za tři úkony právní služby – převzetí zastoupení a podání k soudu (2 x 2100 Kč) podle § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif) a přechodného ustanovení čl. II vyhlášky č. 486/2012 Sb., a dále účast na jednání před soudem (3100 Kč) podle § 11 odst. 1 písm. g), § 7, § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu včetně náhrady hotových výdajů (3 x 300 Kč) podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu (celkem tedy odměna činí 8200 Kč).

K tomu se dále připočítává cestovné advokáta k jednání u soudu. Cesta z Českých Budějovic do Prahy a zpět představuje celkem 300 kilometrů, dle vyhlášky č. 435/2013 Sb. činí základní sazba za opotřebení vozidla dle § 1 písm. b) této vyhlášky 3,70 Kč za kilometr, doložená průměrná spotřeba vozidla advokáta činí 7,36 litrů (aritmetický průměr spotřeb 8,4 l – 6,5 l – 7,2 l podle technického průkazu vozidla) na 100 kilometrů a cena motorové nafty činí dle § 4 písm. c) citované vyhlášky 36 Kč. Cestovné tak činí 1890 Kč.

Dále advokátovi náleží náhrada za promeškaný čas dle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu za čas strávený na cestě z Českých Budějovic do Prahy a zpět: cesta jedním směrem trvá 2,5 hodiny, tj. celkem za deset půlhodin po 100 Kč náleží 1000 Kč.

Žalobcův advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, a odměna se tak zvyšuje o částku 1722 Kč odpovídající dani, kterou je tento zástupce povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů. Celkem tedy žalobci náleží (2000 + 8200 + 1890 + 1000 + 1722 =) 14 812 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 26. listopadu 2014

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková